

Faludi Zsolt

Ezerkétszázhuszonkettő

Angéla megölését akkor határoztam el, amikor ezerkétszázhuszonkettő karakteres nyilvános posztban panaszkodott a barátnőjének, milyen kibírhatatlan, tudálékos alak vagyok. Megszámoltam, pontosan ezerkétszázhuszonkettő. Szerinte a gyakorlati érzékem nulla, a legegyszerűbb ház körüli barkácmunkát sem vagyok képes elvégezni. Mondjuk, ebben lehet valami. A vízvezetékszerelő röhögött, amikor kihívtam, mert a konyhabútor cseréjekor nem tudtam bekötni a mosogató szifonját a lefolyóba. Egy csavarás, egy dugás, kacsintott, majd elkért húszezer forintot.

Meg mennyire férfiatlan, hogy focimeccs helyett operába járok. Na jó, azt azért elismerte egyszer, tavaly jól jött, hogy az összes betétdalt kívülről fújom. A kvízverseny döntőjében felváltva kellett sorolni az áriák címeit. Az ellenfél háromnál feladta, így mi nyertük a Michelin csillagos étterem degusztációs menüjét.

Befejezésül odaírta, halálosan elege van belőlem. Ha véget akarna vetni az egésznek, azt is egyedül kéne intéznie, abban sem számíthatna rám.

Sokáig töprengtem, hogyan csináljam. Az, hogy megfojtsam, szóba sem jöhetett. Angéla egy fejjel magasabb nálam, öt éve még versenyszerűen boxolt. Pár hete árnyékolt a konyhaajtó mögött, éppen benyitottam, amikor elengedett egy jobbegyenest. A monokli napokig megmaradt, a szomszédok sajnálkozva ingatták a fejüket, valahányszor összefutottam valamelyikükkel a lépcsőházban.

Hónapokig figyeltem, milyen szokásai vannak. Most vettem csak észre, hogy minden este banánt eszik lefekvés előtt. Gyakran vesz be altatót, olyan erőset, amelyet a házidoki is kizárólag szakorvos ajánlására írhat fel. Főleg péntekenként kap be egy-egy pirulát, a földszinten lakó vízilabdázó olyankor szokott bulizni. Vagy ha az Operába megyek. Azt mondta, nem akar felébredni a csörömpölésemre, amikor hazajövök, és énekelni kezdem a nagyáriát. Szerintem a szexet akarja megúszni. Pedig ilyenkor nagyon fickós szoktam lenni.

Apránként elcsentem egy-egy szemet az altatóból. Angélának nem tűnt fel, soha nem tartotta számon, hány van még. Az üres gyógyszerleveleket kikotortam a szemetesből. A teli kukászacskót úgyis nekem kell levinnem. Egy dobozt is sikerült begyűjtenem. Az interneten rákerestem, ha az altatót porrá őrlöm, és kevés vízben feloldom, ugyanúgy hat. Vettem jegyet a Turandot két egymást követő előadására. Először múlt szerdán néztem meg. Ha a rendőrök kikérdeznék, egész konkrétan el tudjam mondani, mi történt a darabban.

A héten én is ettem a banánból, úgy intéztem, mára csak egy maradjon. Ez sem volt feltűnő, Angéla folyamatosan bízott, egyik én is sok gyümölcsöt. Amíg edzés után zuhanyzott, a héd alá befecskendeztem az előzőleg feloldott altatót. A pultra tettem, hogy biztosan megtalálja.

Tíz perc sétára lakunk az Operától. Megvártam az első felvonás végét, majd a cigizni induló nézők között kisurrantam az épületből. A lakásajtót lassan, óvatosan nyitottam, nehogy meghallja a zár kattanasát. A villanyt nem kapcsoltam fel. Átismételtem a teendőket. Először a banánhéj zsebre vágása, majd a gyógyszerlevelek kivétele a dobozból, éjjeliszekrényre tétele. Az előszobában megálltam egy pillanatra. A háló felől horkolást hallottam. Eddig rendben, bólintottam. Majdnem rákezdtem Kalaf áriájára, a *Nessun dormára*, de még az első hang előtt eszembe jutott, csendben kell maradnom.

A konyhában kinyitottam a szemetesszekrényt, és keresni kezdtem a banánhéjat. Nem volt ott. Felegyenesedtem, és a szemközti ház falán világító óriásplakát fényében megláttam a bontatlan gyümölcsöt a pulton.

Ez nem jött össze, állapítottam meg. A gyógyszerleveleket dobozostul a szemetesbe hajítottam. A banánt viszont nem hagyhatom a lakásban! Érte nyúltam, de túl széles lett a mozdulat, lesodortam a földre. Utánakaptam, közben beütöttem a homlokomat a szemetesszekrény sarkába. Megtántorodtam. Próbáltam megkapaszkodni valamiben, de csak a konyhakésre sikerült rámarkolnom. Olyan szerencsétlenül, hogy az ütőeremet is elvágtam.

Hiába mondtam neki ezerszer, hogy ne hagyja szanaszét a késeket, bosszankodtam, miközben a csuklóból ömlő vért figyeltem. Kitámolyogtam a fürdőszobába, közben felborítottam egy konyhaszéket. Meghámoztam a banánt, ujjnyi darabokra törtem. Az egészet a vécészsébe dobtam, majd a lehúzókarra tenyereltem.

Lassan elhomályosodott minden. A lakást viszont még tisztán láttam. A konyha feldúlva, a kés a padlón, mindenütt vérnyomok. Nem egészen így akartam. De ami megtörtént: megtörtént. A többi a rendőrség dolga.